

Pressento que
ha arribat l'hora,
però no sé ben bé
de què.

Fa fred, sempre clavat a aquest terra humit. Pressenteixo que la realitat és, més que mai, un immens complot criminal, una maquinació estúpida i tenebrosa.

La línia de l'horitzó s'ha convertit en una soga de la que pengen els cossos dels deu suïcidats cada dia a Espanya.

Així com s'acumula la riquesa, s'acumula també la misèria. On totes dues regnen, es destrueix amb insistència el que és digne.

Les paraules i les coses s'han separat, res significa res i el nou primer ministre s'assembla a l'anterior com un policia s'assembla a un altre policia. Però jo estic viu.

Un murmuri fet de crits interromp el fil musical amb què ens lliguen. Algú prendrà la paraula. Algú que som totes.

No sé si hi ha alternativa, però pressenteixo que sí que existeix una bifurcació. Ha arribat l'hora significa que estem ja en aquesta bifurcació.

**Cada dia sento amb més força
que els meus pressentiments
són veritat.**